

SZABÓ EDIT IRMA

Egybenyíló vágy

Égi lepel alatt eloson a csend,
rajtaütés-szerű lépted idebent.
Jöttöd meglepetés, bágyadt-nyújtózó,
misztikus holdvilág kísér utadon.
Kis kanapéra dőlt, hunyorgó hiány,
repedésbe olvadt, álmodó talány.
Ruhátlanná váló, lopakodó árny,
örömrésbe bújó, egybenyíló vágy.

Záróakkord

Voltak felforgató évek,
Lettek fényesebb élmények.
Vannak forróbb kötelékek,
Lesznek megkopott érzések.

Csipkerózsa-szegett dűlőn

Párás, nyári délután,
kő-Krisztus a keresztfán,
csipkerózsás vak-dűlőn
sáros földút menekül.
Kalász-lengő szél susog,
szikra-testű vágy lobog,
lábnyomunk is ott marad,
szín-nyomatot fest a nap.
Csókba fonódó idő
lopakodva erre jő,
megszentelt lankáimon
rugany-lépte eloson.